

Anonymiseret version

Oversættelse

C-297/24 – 1

Sag C-297/24 [Broslon]ⁱ

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

26. april 2024

Forelæggende ret:

Cour de cassation (Luxembourg)

Afgørelse af:

25. april 2024

Sagsøger:

CY

Sagsøgt:

Caisse pour l'avenir des enfants

[Udelades]

mellem

CY, bosiddende i [Frankrig],

kassationsappellant,

[udelades]

og

CAISSE POUR L'AVENIR DES ENFANTS [udelades]

kassationsindstævnt,

ⁱ Den forelæggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til navnet på en part i sagen.

[udelades] under hensyn til den appellerede dom, som blev afsagt den 2. marts 2023 [udelades] af Conseil supérieur de la sécurité sociale (appeldomstol i sager om social sikring)

[udelades]

Faktiske omstændigheder

Det fremgår af den appellerede dom, [udelades] at [Caisse pour l'avenir des enfants] har frataget CY, en grænsearbejder, [udelades] den familieydelse, han modtog for sin ægtefælles barn af et tidligere ægteskab, med den begrundelse, at barnet ikke længere kunne anses for at være medlem af hans familie i henhold til artikel 269 og 270 i Code de la sécurité sociale (lov om social sikring), som affattet ved loi du 23 juillet 2016 portant notamment modification du Code de la sécurité sociale (lov af 23.7.2016 om ændring af bl.a. lov om social sikring).

Conseil arbitral de la sécurité sociale (ret i første instans i sager om social sikring) gav kassationsappellanten medhold i hans påstand om, at betalingen af familieydelsen til ham skulle genoptages.

Conseil supérieur de la sécurité sociale (appeldomstol i sager om social sikring) fastslog imidlertid, at [Caisse pour l'avenir des enfants] med rette havde frataget CY familieydelsen.

Anbringender til støtte for kassationsappellen

Anbringendernes ordlyd

Det første anbringende »vedrørende tilsidesættelse, forkert anvendelse eller fejlfortolkning af artikel 1, litra i), og artikel 67 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, sammenholdt med artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011 og artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF,

for så vidt som der i den appellerede dom ikke blev anlagt en udvidende fortolkning af begrebet om forsørgelse af grænsearbejderens ikke-biologiske barn som omhandlet i Domstolens dom af 2. april 2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Barn af ægtefælle til en grænsearbejder) (C-802/18, EU:C:2020:269),

selv om denne udvidende fortolkning burde være blevet anvendt, og grænsearbejderen burde være blevet tildelt familieydelse for sin ægtefælle Claras barn.«

Det andet anbringende [vedrørende national lovgivning] [udelades]

Det tredje anbringende »vedrørende tilsidesættelse, nærmere bestemt manglende anvendelse, fejlfortolkning eller fejlagtig anvendelse af artikel 2, stk. 2, litra c), i direktiv 2004/38/EF,

for så vidt som Conseil Supérieur de la Sécurité Sociale (appeldomstol i sager om social sikring) fastslog, at sagsøgeren ikke forsørgede sine stedbørn, idet den så bort fra formodningen om, at barnet forsørges af unionsborgeren, som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra c), i direktiv 2004/38/EF,

selv om denne formodning finder anvendelse på alle børn under 21 år.«

Det fjerde anbringende »vedrørende tilsidesættelse, nærmere bestemt manglende anvendelse, fejlfortolkning eller fejlagtig anvendelse af artikel 269 og 270 i lov om social sikring som ændret ved lov af 23. juli 2016 og som fortolket i lyset af Domstolens dom af 2. april 2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Barn af ægtefælle til en grænsearbejder), C-802/18, EU:C:2020:269),

for så vidt som Conseil Supérieur de la Sécurité Sociale (appeldomstol i sager om social sikring) fastslog, at sagsøgeren ikke forsørgede sine stedbørn og ikke havde godtgjort, at han bidrog til alle husholdningsomkostningerne,

selv om sagsøgeren fremlagde en lang række dokumenter, som godtgjorde, at han bidrog til barnets forsørgelse, hvilket appeldomstolen selv konstaterede, idet den alligevel forkastede CY's søgsmål.«

Det femte anbringende [vedrørende national lovgivning] [udelades], **det sjette anbringende** [vedrørende national lovgivning] [udelades], **det syvende anbringende** [vedrørende national lovgivning] [udelades] og

Det ottende anbringende [vedrørende national ret] [udelades].

Retten [Cour de cassations (kassationsdomstol)] besvarelse

Forudgående fortolkning af EU-retten

Den Europæiske Unions Domstol (herefter »Domstolen«) har fastslået, at »[a]rtikel 45 TEUF og artikel 7, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5. april 2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen skal fortolkes således, at en familieydelse, der er knyttet til en grænsearbejders udøvelse af lønnet beskæftigelse i en medlemsstat, udgør en social fordel i disse bestemmelsers forstand.

Artikel 1, litra i), og artikel 67 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, sammenholdt med artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011 og artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om

ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF, skal fortolkes således, at de er til hinder for bestemmelser i en medlemsstat, hvorefter grænsearbejdere kun har ret til en familieydelse, som er knyttet til deres udøvelse af lønnet beskæftigelse i denne medlemsstat, for deres egne børn, og ikke for deres ægtefælles børn, som de ikke har noget slægtskabsforhold til, men som de forsørger, selv om alle børn, som bor i denne medlemsstat, har ret til denne ydelse« (dom af 2.4.2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Barn af ægtefælle til en grænsearbejder), C-802/18, EU:C:2020:269).

Domstolen undergav således grænsearbejderens ret til at modtage familieydelse for sin ægtefælles barn, som vedkommende ikke har noget slægtskabsforhold til, den forudsætning, at det godtgøres, at vedkommende opfylder betingelsen om at forsørge dette barn.

Selv om Domstolens retlige besvarelse kun vedrører barnet til grænsearbejderens ægtefælle, følger det af dommens præmisser, at samme løsning finder anvendelse på barnet til grænsearbejderens registrerede partner, som vedkommende ikke har noget slægtskabsforhold til (dom af 2.4.2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Barn af ægtefælle til en grænsearbejder), C-802/18, EU:C:2020:269, præmis 51 og 52).

Som begrundelse for afgørelsen om fratagelse af familieydelsen og ved anvendelse af dette kriterium

- fastslog appeldomstolen implicit, men nødvendigvis, at dokumentationen for et ægteskab mellem grænsearbejderen og barnets mor og for, at grænsearbejderen, dennes ægtefælle og barnet har fælles bopæl, hverken isoleret eller samlet set var egnet til at godtgøre, at betingelsen var opfyldt,
- fastslog appeldomstolen, at de to biologiske forældre var i stand til at bidrage og faktisk bidrog til forsørgelsen af barnet, idet moderen udøvede en erhvervsaktivitet og faderen betalte et børnebidrag på 150 EUR, og udledte heraf, at »det er de biologiske forældre, som afholder udgifterne til forsørgelsen af deres barn«,
- fastslog appeldomstolen, at dokumentationen for udgifter, der kvalificeres som husholdningsudgifter (vandregninger, Engie-abonnement, afdrag på lån til finansiering af fast ejendom), beløb, som er betalt til fordel for barnet (barnets månedlige telefonabonnement, køb af en bærbar computer, psykologbehandling af barnet), og andre elementer (udveksling af beskeder, et spændt forhold til den biologiske far, et godt forhold mellem grænsearbejderen og barnet), ikke var egnet til at godtgøre, at CY forsørgede barnet, idet det ikke var bevist, at disse beløb udelukkende blev afholdt af grænsearbejderen, og idet der kun var tale om lejlighedsvis beløb, som udgjorde et supplement, »navnlig henset til de ovenfor omhandlede objektive elementer, hvoraf det følger, at det er de biologiske forældre, som afholder udgifterne til forsørgelsen af deres barn«.

Begrebet »forsørge« blev oprindeligt anvendt af Domstolen for at angive, at en grænsearbejder kan nyde godt af en social fordel i form af en statslig ydelse, i hovedsagen økonomisk støtte til videregående uddannelse, for sit eget barn, når vedkommende fortsat forsørger dette barn (dom af 26.2.1992, C-3/90, Bemini, ECLI:EU:C:1992:89, præmis 25 og 29, 8.6.1999, C-337/97, Meeusen, ECLI:EU:C:1999:284, præmis 19, 14.6.2012, C-542/09, Europa-Kommissionen mod Nederlandene, ECLI:EU:C:2012:346, præmis 35, og af 20.6.2013, C-20/12, Guirsch, ECLI:EU:C:2013:411, præmis 39), uden at begrebet er blevet defineret i disse domme.

Efterfølgende har Domstolen, stadig i forbindelse med en social fordel bestående i støtte til videregående uddannelse, men angående et barn, som ikke har noget slægtskabsforhold til grænsearbejderen, præciseret betydningen af udtrykket »forsørge«, idet den indledningsvis fastslog, at dette begreb ikke »forudsætter, at den pågældende har krav på underhold« (dom af 15.12.2016, Depesme m.fl., C-401/15 – C-403/15, EU:C:2016:955, præmis 58), og herefter tilføjede, at »status som familiemedlem, der forsørges af arbejdstageren, følger af faktiske forhold. Der er tale om et familiemedlem, som forsørges af arbejdstageren, uden at det er nødvendigt at fastslå, hvad der er grunden til denne forsørgelse, og at rejse det spørgsmål, om den pågældende er i stand til at sørge for sine fornødenheder gennem lønnet beskæftigelse« (ibidem, præmis 58 og 59). Domstolen konkluderede, at »status som familiemedlem, der forsørges af arbejdstageren, følger af faktiske forhold, som det tilkommer medlemsstaten, og i givet fald de nationale retter, at vurdere. Status som familiemedlem til en grænsearbejder, der forsørges af sidstnævnte, kan således – for så vidt angår situationen for barnet af denne arbejdstagers ægtefælle eller anerkendte partner – følge af objektive elementer, såsom eksistensen af en fælles bopæl for denne arbejdstager og den studerende, uden at det er nødvendigt at fastslå, hvad der er grunden til grænsearbejderens bidrag til forsørgelse af studenten eller til at anslå den nøjagtige størrelse deraf« (ibidem, præmis 60).

Domstolen har senere anvendt kriteriet om at »forsørge« på spørgsmålet om, hvorvidt grænsearbejderen kan modtage en familieydelse for et barn, som vedkommende ikke har noget slægtskabsforhold til, og fastslog i præmisserne til sin afgørelse, at »der ved barn af en grænsearbejder, som indirekte kan nyde godt af de sociale fordele, der er omhandlet i sidstnævnte bestemmelse, ikke kun skal forstås et barn, der har et slægtskabsforhold med denne arbejdstager, men også et barn af den nævnte arbejdstagers ægtefælle eller registrerede partner, når arbejdstageren forsørger dette barn. Ifølge Domstolen følger dette sidstnævnte krav af faktiske forhold, som det tilkommer administrationen og i givet fald de nationale retter at vurdere på grundlag af den af den berørte person fremlagte dokumentation, uden at det er nødvendigt, at disse fastslår, hvad der er grunden til dette bidrag, eller anslår den nøjagtige størrelse deraf« (dom af 2.4.2020, Caisse pour l'avenir des enfants, C-802/18 EU:C:2020:269, præmis 50). Domstolen anså det for vigtigt at præcisere, at »barnets biologiske far ikke betaler underholdsbidrag til moderen. FV, som er ægtefælle til HY's mor, forsøger således tilsyneladende dette barn, hvilket det dog tilkommer den forelæggende ret

at efterprøve« (dom af 2.4.2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Barn af ægtefælle til en grænsearbejder), C-802/18 EU:C:2020:269, præmis 52).

Domstolen fastslog endvidere, at »begrebet »familiemedlem« til en grænsearbejder, som indirekte kan nyde godt af ligebehandlingen i henhold til artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011, svarer til begrebet »familiemedlem« som omhandlet i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2004/38, som omfatter ægtefællen eller en partner, med hvem en unionsborger har indgået et registreret partnerskab, og direkte efterkommere samt direkte efterkommere af ægtefællen eller partneren, som ikke er fyldt 21 år, eller som forsørges af unionsborgeren. Domstolen har i denne forbindelse bl.a. taget hensyn til første betragtning til samt artikel 1 og artikel 2, stk. 2, i direktiv 2014/54« (dom af 2.4.2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Barn af ægtefælle til en grænsearbejder), C-802/18 EU:C:2020:269, præmis 51).

Cour de cassation (kassationsdomstol) udleder for det første af disse betragtninger, at konklusionen om, at begrebet »forsørge« beror på faktiske forhold, ikke indebærer, at der ikke er tale om et rent faktisk begreb, som er underlagt Domstolens og Cour de cassations (kassationsdomstol) prøvelse, men at formuleringen tager sigte på at understrege, at dette udtryk skal forstås uafhængigt af barnets ret til underhold, således som det udtrykkeligt fremgår af dom af 15. december 2016, C-401/15 – C-403/15, Depesme m.fl., ECLI:EU:C:2016:955, præmis 58.

Cour de cassation (kassationsdomstol) udleder endvidere af det ovenstående, at begrebet »forsørge« i forbindelse med reglerne for sociale fordele udgør et selvstændigt EU-retligt begreb, der kræver en ensartet anvendelse og fortolkning.

En sådan ensartet fortolkning er imidlertid ikke sikret i øjeblikket henset til de spørgsmål, som opstår på baggrund af de omtvistede forhold.

I denne henseende er Cour de cassation (kassationsdomstol) i tvivl om rækkevidden af det eksempel, der anvendes i dom af 15. december 2016, Depesme m.fl. (C-401/15 – C-403/15, EU:C:2016:955, præmis 60) om »objektive elementer, såsom eksistensen af en fælles bopæl for denne arbejdstager og den studerende«, dels med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt dette forhold blot anføres som et eksempel eller derimod som en betingelse, i hvilket tilfælde der opstår det spørgsmål, om der er tale om en tilstrækkelig eller en nødvendig betingelse, og dels med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt det har betydning, hvordan den fælles husholdning finansieres, idet det i så fald skal undersøges, om grænsearbejderen bidrager delvist til eller varetager hele denne finansiering.

Hvad angår barnets behov, som skal tages i betragtning, og som grænsearbejderen sørger for, er Cour de cassation (kassationsdomstol) i tvivl om, hvorvidt det kun er fortæringsmæssige behov og elementære fornødenheder, der skal indgå i vurderingen (mad, tøj, logi, pasning, osv.), eller om der skal tages hensyn til generelle udgifter af enhver art, herunder udgifter til fornøjelser eller simpel

komfort (mobiltelefon, restaurantbesøg, kørekort, osv.) eller endda udgifter til luksus (regelmæssige køb af elektronisk udstyr, ferier i udlandet, osv.), som tager sigte på at sikre en vis levestandard.

Hvad angår den måde, hvorpå grænsearbejderen forsørger barnet, er Cour de cassation (kassationsdomstol) i tvivl om, hvorvidt grænsearbejderens bidrag til forsørgelsen af barnet skal ske i form af direkte betalinger til barnet, eller om det kan ske i form af afholdelse af udgifter i barnets interesse. I samme forbindelse opstår det spørgsmål, om udgiften, således som det synes at fremgå af Parquet généraux (anklagemyndigheden) konklusioner, skal afholdes i barnets specifikke, dvs. eksklusive, interesse, eller om udgifter, som afholdes i kernefamiliens fælles interesse (afdrag på realkreditlån, husleje, køb af udstyr til fælles brug, osv.) kan indgå i vurderingen. Ligeledes angående den konkrete metode opstår det spørgsmål, om udgifter, som afholdes af grænsearbejderen til *forsørgelsen af barnet* skal udvise en vis regelmæssig eller periodisk karakter [udelades] (lån til finansiering af fast ejendom, husleje, udgifter til el og varme, telefonregninger, osv.), eller om der også skal tages hensyn til afholdelse af punktvisse udgifter (lejlighedsvis køb af tøj, mv.). Endelig er Cour de cassation (kassationsdomstol) i lyset af Domstolens konklusion om, at det ved vurderingen af de faktiske forhold ikke er nødvendigt at fastslå, hvad der er grunden til grænsearbejderens bidrag, eller at anslå den nøjagtige størrelse deraf (dom af 15.12.2016, Depesme m.fl., C-401/15 – C-403/15 EU:C:2016:955, præmis 64, og af 2.4.2020, Caisse pour l'avenir des enfants, C-802/18 EU:C:2020:269, præmis 50), i tvivl om, hvorvidt ethvert bidrag, uanset hvor lille, skal tages i betragtning, eller om det skal være på et vist niveau, og i sidstnævnte tilfælde om dette kriterium skal vurderes i forhold til barnets behov eller i forhold til grænsearbejderens økonomiske situation.

Midlernes oprindelse kan give anledning til yderligere spørgsmål, idet grænsearbejderen i visse tilfælde med sin ægtefælle eller sin registrerede partner, som er forælder til barnet, har en fælles bankkonto, som er blevet anvendt til at betale de udgifter, der er blevet fremlagt i forbindelse med sagen for at godtgøre, at betingelsen om at »forsørge« barnet er opfyldt, uden at det kun er grænsearbejderen, der betaler ind på denne konto, og uden at det fastslås, i hvilket omfang vedkommende betaler ind på denne konto; i så fald opstår det spørgsmål, om bidraget til barnets behov hidrører fra grænsearbejderen.

Cour de cassation (kassationsdomstol) er desuden i tvivl om rækkevidden af Domstolens præcisering i dom af 15. december 2016, Depesme m.fl. (C-401/15 – C-403/15, ECLI:EU:C:2016:955, præmis 62), hvorefter »EU-lovgiver er af den opfattelse, at børn under alle omstændigheder formodes at skulle forsørges, indtil de fylder 21 år«, angående det spørgsmål, om ethvert barn under 21 år alene på grundlag af denne aldersbetingelse eller sammenholdt med andre forhold skal anses for at få sine behov dækket af grænsearbejderen.

Der er desuden behov for at undersøge spørgsmålet om forældrenes bidrag til barnets behov. Forældrene er ved lov underlagt en underholdspligt – i modsætning til grænsearbejderen, som ikke er underlagt en sådan forpligtelse. Kriteriet om at

»forsørge« barnet kræver derimod en faktisk vurdering af sidstnævnte. Der opstår derfor det spørgsmål, om det er tilstrækkeligt at fastslå, at forældrene har en underholdspligt, samt omfanget heraf, for at udelukke, at der foreligger et bidrag fra grænsearbejderen, eller om det ydermere skal konstateres, at forældrenes underholdspligt er blevet fastsat til et passende beløb, og at de reelt opfylder deres underholdspligt, således at der ikke er behov for et supplerende bidrag fra grænsearbejderen. I fraværet af faktisk betaling af et sådant bidrag opstår det spørgsmål, om det skal efterprøves, om grænsearbejderens ægtefælle eller registrerede partner i det mindste har forsøgt at iværksætte fuldbyrdelsesforanstaltninger, og om grænsearbejderens bidrag i sidste ende kompenserer for manglende betaling fra en af forældrene. Hvad angår dette bidrag til barnets underhold og spørgsmålet om, hvorvidt det er fastsat til et passende beløb, kan det muligvis have en betydning, om denne fastsættelse er sket ved en retsafgørelse eller ved aftale. Disse forhold kan være forbundet med det førnævnte spørgsmål om, hvilke udgifter til barnet der skal tages i betragtning. Såfremt det kun er udgifter til fortæring og elementære fornødenheder, der skal indgå i vurderingen, dækker forældrenes underholdspligt i princippet disse behov, således at der ikke er behov for et yderligere eller supplerende bidrag fra grænsearbejderen for at dække disse behov.

Hvad angår forholdet til barnets anden forælder, er der endvidere behov for at afklare, om det er relevant at undersøge den måde, hvorpå barnet bor skiftevis hos de to forældre, idet en udvidet samværs- og indkvarteringsret i princippet kan medføre, at den anden forælder påtager sig mere omfattende underholdspligter i form af naturalydelse, således at det i mindre grad er nødvendigt, at grænsearbejderen dækker barnets behov.

Disse spørgsmål skal i princippet besvares på grundlag af et princip om udvidende fortolkning af bestemmelserne til gennemførelse af arbejdskraftens frie bevægelighed (dom af 15.12.2016, C-401/15 – C-403/15, Depesme m.fl., ECLI:EU:C:2016:955, point 58), og dermed eventuelle begrænsninger af et sådant princip om udvidende fortolkning.

På baggrund af disse betragtninger forelægger retten, inden sagens behandling fortsættes, Domstolen de præjudicielle spørgsmål vedrørende EU-rettens rækkevidde, som fremgår af den foreliggende doms dispositive del.

PÅ GRUNDLAG AF DISSE PRÆMISSER

forelægger Cour de cassation (kassationsdomstol)

[udelades] Den Europæiske Unions Domstol følgende spørgsmål:

1 a) Skal betingelsen om at »forsørge« et barn, som er grundlaget for status som familiemedlem som omhandlet i EU-rettens bestemmelser som fortolket i Domstolens praksis i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed og en grænsearbejders modtagelse af en social fordel, som er knyttet til dennes udøvelse af lønnet beskæftigelse i en medlemsstat, for vedkommendes ægtefælles eller

registrerede partners barn, som vedkommende ikke har noget slægtskabsforhold til, i sig selv eller sammenholdt med princippet om udvidende fortolkning af bestemmelserne til gennemførelse af arbejdskraftens frie bevægelighed, fortolkes således, at den er opfyldt, og dermed giver ret til at modtage den sociale fordel,

- alene som følge af ægteskabet eller det registrerede partnerskab mellem grænsearbejderen og en af barnets forældre
- alene som følge af, at grænsearbejderen og barnet har fælles bopæl eller opholdssted
- alene som følge af, at grænsearbejderen afholder generelle udgifter af enhver art for barnet, selv om de
  - dækker andre behov end de grundlæggende og foræringsmæssige
  - betales til en tredjepart og kun indirekte gavner barnet
  - ikke betales i barnets eksklusive eller specifikke interesse, men gavner hele husholdningen
  - kun er lejlighedsvis
  - er mindre end dem, der afholdes af forældrene
  - kun er af mindre betydning i forhold til barnets behov
- alene som følge af, at udgifterne dækkes af en fælles konto for grænsearbejderen og dennes ægtefælle eller registrerede partner, som er barnets forælder, uanset hvorfra midlerne på denne konto hidrører
- alene som følge af, at barnet er under 21 år?

1 b) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal betingelsen om at »forsørge« da fortolkes således, at den er opfyldt og dermed giver ret til at modtage den sociale fordel, når det er godtgjort, at to eller flere af disse omstændigheder foreligger?

2) Skal betingelsen om at »forsørge« et barn, som er grundlaget for status som familiemedlem som omhandlet i EU-rettens bestemmelser som fortolket i Domstolens praksis i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed og en grænsearbejders modtagelse af en social fordel, som er knyttet til dennes udøvelse af lønnet beskæftigelse i en medlemsstat, for vedkommendes ægtefælles eller registrerede partners barn, som vedkommende ikke har noget slægtskabsforhold til, i sig selv eller sammenholdt med princippet om udvidende fortolkning af bestemmelserne til gennemførelse af arbejdskraftens frie bevægelighed, fortolkes således, at den ikke er opfyldt, og dermed udelukker retten til at modtage den sociale fordel,

- alene som følge af, at barnets forældre er underlagt en underholdspligt, uanset
  - om denne underholdspligt er fastsat ved en retsafgørelse eller ved aftale
  - hvilket beløb denne underholdspligt er fastsat til
  - om den, der har pligt til at betale dette bidrag, reelt betaler det
  - om grænsearbejderens bidrag kompenserer for manglende betaling fra en af barnets forældre
- alene som følge af, at barnet i perioder bor hos den anden forælder i forbindelse med udøvelsen af en indkvarterings- eller samværsret, delt bopæl eller en anden model?

Sagen udsættes på Den Europæiske Unions Domstols afgørelse.

[Udelades]